

נד הבוקר

קלרה א. ויליאמס
1912

דרך הערבות הנהדרות.
"כן" ענה מר בראון "אני רוצה שתגדל ותהיה
רוכב אמיץ לפני שתוכל להשתלט על סוס
גדול כלשהו."

היה זה יום יפה כאשר הם הגיעו בסוף
לביתם החדש. יום יפה מדי כדי להישאר
בפנים ואבא לא עמד בפיתוי להכיר מיד את
הסביבה החדשה. הם עזבו את אמו של נד
ועוזריה לעבודת פתיחת האריזות וסידור
החפצים ובשמחה רבה נעלמו בין סככות
בעלי החיים.
בינתיים גברת בראון השתדלה להכין את

היום המאושר ביותר בחייו של נד היה
כשאבא קנה את החווה. חווה, ממש חווה של
המערב הפרוע.
המשאלה הגדולה ביותר של נד הייתה להיות
בוקר וכבר לפני זמן רב הוא קנה לעצמו
חליפה של בוקר, כדי לשחק בה. הוא וחבריו
נהנו מאוד להציג את התמונות והחוויות של
חיי המערב, למרות שידעו כי זה רק משחק.
עבודה רבה והתרגשות מילאו את ימי
ההכנות והאריזה לקראת נסיעת רכבת
הארוכה אל הערבות הגדולות של אריזונה.
ככל שהתקרב המועד ראשו של נד התמלא
בתשוקה לחיות ממש את החיים, אותם הוא
חי לעתים קרובות במשחק.
"האם יהיה לי פוני בשביל לרכב עליו, אבא?"
שאל נד בפעם אולי המאה, כשהרכבת עברה

התיחסו אליו יפה מאוד ולימדו אותו כל מה שילד קטן ובריא יכול היה לבצע.

נד רכב עם
הבוקרים דרך
שבילי הבקר
והכיר את
הסביבה היטב.
אפילו אמו
הפסיקה לדאוג
כשנד רכב רק על
הפוני האהוב שלו.
יום אחד נודע

שבעמק הקרוב נמצאים אינדיאנים ולמרות שידוע היה כי הם ידידותיים, מר בראון לא הרגיש בטוח דיו. הוא החליט לרכב דרך הערבה אל המקום בו רעו העדרים שלו, מרחק של יום אחד מהחוה, כדי להבטיח שמירה טובה יותר למקרה שהפראים האלה יהיו גנבים. הוא ציפה לחזור למחרת, ויצא יחד עם כמה עוזרים שלו.

"אצא ואמתין לך, אבא, על הגבעה השלישית"

הבית הכפרי שיהיה נוח ונאה כשפתאום שמעה קריאות שמחה וקול פרסות הסוסים. היא רצה מיד לדלת וראתה דבר שהפחיד אותה. נד ואבא שלו עברו בענן אבק, רוכבים על גבם של שני סוסים, ללא כל פחד, כאילו עשו זאת מדי יום, ונפנפו אליה בכובעיהם. "היי! זה נהדר!" קרא נד כשעצר לפניה.

"אבל יקירי" אמרה "אני חוששת שיקרה לך דבר מה איום אם תהיה נועז כל כך. אדוורד" היא פנתה לבעלה תוך דמעות וחיוכים "אל תשכח שבננו הוא רק בן שתיים-עשרה ואל תרשה לו להסתכן."

"אל תדאגי, אמא" אמר נד "אשתדל להיזהר הרי זה רק פוני קטן וחמוד ולגמרי בטוח."

מאותו רגע התחילו הימים השמחים והמאושרים של נד בראון. הוא היה הילד המאושר ביותר שחי אי-פעם והוא התיידד מהר מאוד עם כל הבוקרים של החווה. ואלה

אמר נד.

"טוב" ענה מר בראון כשעזב "אבל תשגיח לא לפגוש אינדיאנים ואל תהיה הרפתקני מדי." נד קם מוקדם למחרת ואכף את הסוס פטה. עכשיו כבר הוא יכול היה לרכב על כל אחד מסוסי החווה ומאחר שעליה על הגבעה הייתה קשה החליט לא לרכב על הפוני שלו אלא על סוס גדול וחזק יותר.

הוא חיבב את פטה במיוחד וחשב שהסוס הזה יתאים בדיוק למשימה.

הייתה כבר שעת צהריים כשנד הגיע למקום בו רצה לחכות לאבא. הוא הוציא את הכלים שלו ותוך זמן קצר הבעיר מדורה כדי לבשל לעצמו ארוחה. הרובה שלו

נח בסמוך. אבא של נד חשב שטוב יהיה אם נד ידע לירות והנער למד מהר מאוד את המלאכה. הוא ידע לטפל בזהירות בנשק ואבא נתן לו את הרובה תוך הבנה שזה לעולם לא ישמש למשחק. נד היה גאה מאוד

ברובה שלו וקיווה לרגע בו יוכל להוכיח שהוא שווא לאמון בו נתן לו אבא.

בזמן שנד טיפל בתפודים המטוגנים במדורה שמע קול מוזר. הוא הסתובב והציץ בזהירות מעל סלע גדול שיכול היה לשמש לו כאין מגן. להפתעתו הרבה ראה קרוב מאוד אליו ילד אינדיאני, בערך בגילו, שזחל לכוון המחנה שלו.

נד תפס מהר את הרובה שלו וזחל בשקט סביב הסלע, מתחבא כל הזמן אחרי סלעים ושיחים. וכשהיה מול הפרא הקטן קפץ עם זעקה פראית. באותו רגע גם הילד האינדיאני קם על רגליו ונד כוון אליו את הרובה בקריאה "ידיים למעלה!" הילד, נץ שחור עשה מה שדרשו ממנו כי הבין שהקשת והחצים שלו לא יעמדו מול הרובה. "הו-הו" אמר "אני ידיד."

שהקשת והחצים שלו לא יעמדו מול הרובה.

"גם אני" ענה נד "אבל זרוק את הנשק שלך
ובוא אלי לפסגת הגבעה. אני מבשל כאן"
נץ שחור בא מיד ותוך זמן קצר נד והילד
אדום-העור נעשו חברים טובים וביחד אכלו
את הארוחה. נץ שחור אהב את האוכל של נד
ואכל בתיאבון. "הו-הו" אמר "הצ'יף הלבן
הקטן אוכל טוב, מתלבש יפה ויש לו רובה
וסוס." בגאווה הראה לו נד את הרובה וסיפר
על ביתו.
אבל בזמן שישבו ושוחחו שמעו פתאום רעש
חזק מרחוק. שניהם קפצו על רגליהם. נץ
שחור דיבר ראשון כי העין המאומנת שלו מיד
הבחינה במקור הרעש.
"הבקר רץ. צריך לרכב, בוא מהר" קרא כשרץ
לגיא, שם אחרי סלע עמד הפוני שלו. נד בא
אחריו ואז הבחין בתוך ענן אבק סמיך,
שהתקרב אליהם במהירות, בעדר ענק של
בקר שרץ במהירות. כאן או שם רץ אדם ובצד
אחד הוא ראה את אבא שלו, שעזר לכוון את
העדר תוך כדי ריצה.
הילדים האיצו את סוסיהם ורכבו לכוון

המכלאות שאליהן התקדם העדר. נץ שחור
רכב לסירוגין לתוך העדר עצמו ויצא שוב,
דבר שנד לא העז לעשות. הוא התפלא
מהאומץ והזריזות של הילד האינדיאני הקטן
ומהשליטה הנהדרת בסוס שלו. זו הייתה
רכיבה מטורפת של החיות ושל בני אדם
כאחד.
תוך זמן קצר הם כבר הגיעו לחווה. אלא שאז
עגל אחד התרחק מהעדר ורץ לכוון חצר
שסביב הבית. נד התחיל לרדוף אחרי העגל
ותוך כדי כך תפס את הפלצור שלו והתחיל
לסובבו מעל הראש כמו בוקר של ממש.
ובדיוק ברגע שהעגל עבר בשער נד זרק את
הפלצור, שנפל ישר על ראשו של העגל. נד
עצר את הסוס שלו והפיל את העגל לארץ.
הוא הרגיש גאווה של מנצח, כי זו הייתה
הפעם הראשונה בה הזדמן לו להשתמש
בפלצור.
יום אחד מר בראון קנה להקת סוסי פרא
והבוקרים של החווה התחילו לאלף אותם
ולהרגיל לרתמות. נד צפה בכך ללא הרף

לצווארו של הסוס ובמשך הזמן התמדה
והתעקשות שלו ניצחו.
עכשיו, שולט בסוס שלו, עבר נד מול אבא
ומול קבוצת אנשי החווה, שבשמחה עודדו
והריעו לו ושיבחו את האומץ והכישרון שלו.
"אבא" אמר נד "אלה החיים שאני רוצה
לנהל."

"כך גם אני, נד" ענה מר בראון "ואתה תהיה
לי לעוזר טוב ונאמן. אנו גאים בבוקר שלנו."

וכשלא יכול היה להתאפק יותר ביקש מאבא
שירשה לו לאלף סוס אחד.
אחרי שאבא הסכים נד בחר סוס פרא קטן
ומיד התחיל במלאכה הקשה.
ברגע שהפוני הרגיש שנד עולה על גבו היה
מתחיל לקפוץ, לרוץ ולהתגונן בתריסר דרכים
השונות כדי לזרוק את הרוכב מגבו. אך נד
עמד יפה במשימה. הוא החזיק כמו מודבק